

Kjære troende i Trondheim Stift!

På festdagen for den hl. Theodor av Tarsus, 19. september, fikk jeg vite at Paven hadde utnevnt meg til biskop av Trondheim. Pavens Nuntius i London, som overbragte nyheten, var godheten selv. Han minnet meg om at Theodor var munk, som jeg; at han likeså, i lydighetens navn, ble bedt om å forlate en livsform og brødre han hadde inderlig kjær. Født i Paulus' hjemby, fikk han bispedømmet Canterbury betrodd i året 669. Og der, sa Nuntius, ble han til velsignelse—et tegn på Kirkens verdensomspennende, kulturoverskridende enhet. Theodor satte Kirken “på solid grunn”, står det i kollektbønnen for dagen, som fortsetter: “la oss også stå stødig på klippen som er Kristus selv, i lydighet mot kallet vi har fått”.

At jeg her og nå er litt skjelven, sier seg selv. Men jeg har levd lenge nok til å sanne det Paulus sier i et brev: “Han som kaller er trofast; *Han* vil gjøre dette.” Til Ham setter jeg min lit. Jeg innbyr dere til å gjøre det samme.

Og jeg ser da også frem til oppdraget med glede! Minnet om gjestfriheten, rausheten og gløden jeg møtte i Trondheim i fjor, da jeg hadde æren av å holde Olsokforedrag, er meg til stor trøst når jeg nå innser hva det vil si å gjøre oppbrudd fra det som har vært mitt hjem, min familie. Dere har utrettet store ting i de siste årene, sågar reist en vakker domkirke! Måtte denne bygningen, med sitt åpenbare fokus på de Hellige Mysterier, i et rom med klare linjer som konsentrerer tanken og løfter hjertet, et luftig rom hvor det er høyt under taket, være et bilde på fellesskapet vi får bygge sammen.

For noen år siden var jeg på besøk i et av min Ordens klostre i Irland. Rekruttering var lenge uteblitt der. Fremtiden syntes usikker. I samtale med en gammel munk, et godt, klarsynt menneske jeg satte høyt (og som lå på sitt dødsleie), spurte jeg om det gjorde ham vondt å se sitt livsverk så utsatt? Han svarte kontant: “For klosteret har jeg ingen bekymring; det som gjør vondt, er at Kristus er i ferd med å forsvinne fra Irland.” Utsagnet satte en støkk i meg. Det har siden vært meg til hjelp og inspirasjon. Hvor vesentlig det er å vite hva som virkelig teller!

Situasjonen min medbror refererte til, gjelder vel for hele Europa. I en verden, en tid, som stadig mer preges av likegyldighet og kynisme, håpløshet og splid, er det vår oppgave å stå for noe *annet*: å peke mot Lyset som ikke lar seg gripe av selv det mest oppslukende mørke, å nære velvilje, å forsones, å fremme et fellesskap tuftet på tillit, i fred, å vitne om at døden har mistet sin brodd, at livet har mening, skjønnhet og ukrenkelig verdighet. Det er et stort ansvar, dette, men også et privilegium — til forvandlende glede.

Måtte Maria, Havsens Stjerne, holde sin ledende hånd over ferden vi nå legger ut på sammen, beriket av en edel arv. I *Olavssekvensen* står det om Norges Evige Konge: “Her i striden og i trengsla / gjekk Sankt Olav kvikt av lengsla / etter ljøs og evigt liv.” Et eksempel til etterfølgelse!

Jeg ber for dere alle. Be også for meg, og for mine brødre i Mount Saint Bernard, som går inn i en brytningstid. På gjensyn til nyttår. I Jesu navn!

+fr Erik Varden OCSO

1.x.2019, minnedagen for den hl. Thérèse av Lisieux

To the faithful in the Prelature of Trondheim,

On the feast of St Theodore of Tarsus, 19 September, I was told that the Pope had named me bishop of Trondheim. The Nuncio in London communicated the news. He could not have been kinder. He reminded me that Theodore, like me, had been a monk; that he, too, in the name of obedience had been asked to leave a life and brethren he loved dearly. A compatriot of St Paul, he was appointed to Canterbury in 669. And there, said the Nuncio, he became a blessing—a sign of the Church's unity, which transcends national and cultural boundaries. Theodore 'set the Church on a firm foundation', says the Collect for the day, which continues: '[may we too] remain steadfast on the rock which is Christ and be obedient to the calling we have received'.

Here and now, I naturally tremble somewhat. But I have lived long enough to verify what Paul says in a letter: 'He who calls is faithful; *He* will do this.' I place my trust in Him. I invite you to do the same.

And I also look forward to this great task with joy! The memory of the hospitality, generosity, and zest I found in Trondheim last summer, when I was honoured to lecture at Olsok, is a great comfort to me as I realise what it will mean to depart from what has been my home, my family. You have achieved great things in recent years, to the extent of raising a beautiful cathedral. May this building, with its clear focus on the Sacred Mysteries, in a space defined by clear lines that concentrate our thoughts and lift our hearts, a broad and welcoming space, be an image of the communion we are called to build together.

A few years ago, I visited one of our Order's Irish houses. Recruitment had long been lacking. The future seemed uncertain. In a conversation with an old monk, a good, lucid man I valued highly (and who lay on his deathbed), I asked if it pained him to see his life's work so exposed? Without missing a beat, he answered: 'I am not worried about the monastery; what grieves me is that Christ is disappearing from Ireland'. This statement gave me a salutary shock. It has since helped and inspired me. How vital it is to know what really matters!

The situation my brother referred to is the same in much of Europe. In a world, a time, ever more marked by indifference and cynicism, hopelessness and division, it is our task to stand for something *else*: to point toward the Light that no darkness can overcome, to nurture good will, to let ourselves be reconciled, to enable a communion founded on trust, in peace, to bear witness that death has lost its sting, that life is meaningful and beautiful, of inviolable dignity. This is a great responsibility, but also a privilege—a source of transformative joy.

May Mary, Star of the Sea, hold her guiding hand over the journey we now embark upon together, enriched by a venerable heritage. In the *Sequence* for the feast of St Olav it is written: 'Through strife and hardship, St Olav was quickened by his longing for light and life eternal.' What an example to follow!

I pray for you all. Please pray also for me and for my brethren at Mount Saint Bernard, who are entering a time of transition. We shall meet again in the new year. In the name of Christ!

+fr Erik Varden OCSO

1.x.2019, memorial of St Thérèse av Lisieux